

ΑΝΥΠΑΚΟΗ - ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΠΑΝΤΟΥ

— ΓΙΑ ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

— ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΟΥΜΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΜΑΣ

— ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΧΟΥΝΤΑΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ-ΕΕ-ΔΝΤ

Τέσσερα χρόνια μετά την είσοδο της Ελλάδας στο 1ο Μνημόνιο, και παρά τα απανωτά μέτρα, η οικονομική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα είναι σε πολύ χειρότερο επίπεδο από το 2010 και διαρκώς χειροτερεύει. Το έργο του “success story” που ανεβάζουν τα μέλη του θιάσου Σαμαρά-Βενιζέλου και τα παπαγαλάκια των Μέσων Μαζικής Εξαπάτησης μιλώντας για πρωτογενές πλεόνασμα, έξοδο στις αγορές και επιστροφή της οικονομίας σε ρυθμούς ανάπτυξης, αποτελεί μια εκστρατεία παραπλάνησης του ελληνικού λαού για να μπορέσουν να κρατηθούν στην εξουσία εξυπηρετώντας τα συμφέροντα των ελλήνων αστών και των ξένων τοκογλόφων.

Σήμερα, το μόνο πλεόνασμα που νιώθουμε στο πετσί μας είναι αυτό σε ανεργία, που έχει φτάσει σχεδόν το 30%, και το 60% για τους νέους 15-24 χρονών, σε φτώχεια (1 στους 4 στην Ελλάδα ζει στα όρια της φτώχειας) και σε εξαθλίωση. Η οικονομική κρίση έχει πάρει διαστάσεις ανθρωπιστικής καταστροφής, με ιάσιμες ασθένειες να απειλούν τη ζωή πολλών συνανθρώπων μας, με την παιδική θνησιμότητα να ανεβαίνει συνεχώς, και το προσδόκιμο ζωής να έχει πέσει κατά 3 χρόνια κατά την διάρκεια εφαρμογής των μνημονίων, σαν να είμαστε δηλαδή σε εμπόλεμη κατάσταση.

Μετά το “success story” έρχεται νέο Μνημόνιο

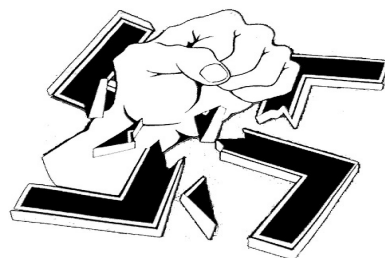
Όσο και να διατείνονται οι καλοπληρωμένοι δημοσιογράφοι των ΜΜΕ ότι το μνημόνιο κι η κρίση τελείωσαν, η πραγματικότητα είναι αμείλικτη. Η κυβέρνηση Σαμαρά πέρασε με ακόμα ένα κοινοβουλευτικό πραξικόπημα το νέο Πολυνομοσχέδιο για την εκταμίευση της δόσης των 8,3 δις, το οποίο παρ’ όλο που κανείς δεν έχει μάθει τι ακριβώς περιλαμβάνει (ούτε καν οι δοσίλογοι βουλευτές που το ψήφισαν), είναι γνωστές αρκετές πτυχές του. Ανακεφαλαιοποίηση-δώρο των τραπεζών στους πρώην ιδιοκτήτες τους, απελευθέρωση κλειστών επαγγελματιών και απολύσεων, απελευθέρωση στις ενοικιάσεις εργαζομένων χωρίς όρους και προϋποθέσεις (σύγχρονο δουλεμπόριο), χρεοκοπία ασφαλιστικών ταμείων και συνακόλουθη μείωση συντάξεων, δικαίωμα “lock out” (ανταπεργίας) στους εργοδότες, κ.ο.κ.

Όμως αυτά δεν είναι παρά η κορυφή του παγόβουνου, ένα μόνο μέρος της συμφωνίας κυβέρνησης και τρόικας, και μάλιστα το πιο light κομμάτι της, για να μην πάρει ανεξέλεγκτες διαστάσεις η διαφαινόμενη συντριβή των μνημονιακών κομμάτων στις Ευρωεκλογές. Είναι ήδη γνωστό (το υπονοούν ή και το δηλώνουν ανοιχτά οι πιο σκληροπυρηνικοί «εταίροι» μας) ότι το μεγάλο πακέτο των μέτρων (επί της ουσίας ένα νέο Μνημόνιο, ακόμα κι αν του δώσουν μια άλλη ονομασία) θα περάσει μετά τις εκλογές, μέσα όμως στο 2014. Βασισμένο κατά βάση, όπως και το πολυνομοσχέδιο, στην περίφημη «εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ» που δεν είναι τίποτα άλλο από ένα νεοφιλελεύθερο παραλήρημα προς όφελος των επιχειρηματιών σε βάρος των εργαζομένων.

Θάνατος στο φασισμό, Χρυσαιγίτικο και Μνημονιακό

Η κυβέρνηση γνωρίζει ότι έχει χάσει κάθε δυνατότητα να πείθει με τον πολιτικό της λόγο, με υποσχέσεις, ή ακόμα και με απειλές, επομένως για να μπορέσει να μας επιβάλλει τα σχέδιά της, δηλαδή τα συμφέροντα των τραπεζιτών, των καπιταλιστών και των τοκογλόφων-δανειστών, κυβερνά με το δόγμα «νόμος και τάξη» και με το τερατώδες «κράτος έκτακτης ανάγκης». Μία χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα δηλαδή, που στηρίζεται στην βία και την καταστολή των ΜΑΤ, τις απαγορεύσεις διαδηλώσεων, τα στημένα δικαστήρια, τον χαφιεδισμό, τα συνεχή κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, κ.α.

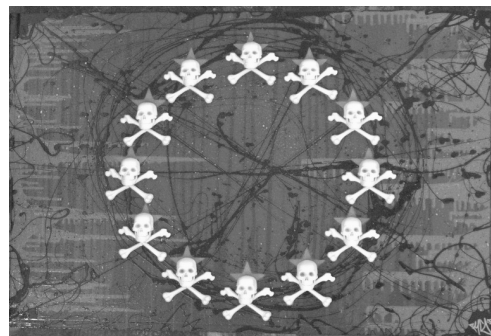
Μια ιδιότυπη ακήρυχτη δικτατορία, η οποία συνεχώς αποκαλύπτει κι ένα νέο αποκρουστικό πρόσωπο. Από τα βάρβαρα στρατόπεδα συγκέντρωσης των μεταναστών περάσαμε στις εν ψυχρώ δολοφονίες τους όπως στο Φαρμακονήσι, από τα φασιστοειδή του Λιμενικού! Από τις αθρόες συλλήψεις σε διαδηλώσεις, περάσαμε στους μέχρι θανάτου βασανισμούς των κρατουμένων στις φυλακές και στη δημιουργία σύγχρονων «λευκών κελιών» ενάντια στο εργατικό κίνημα. Από την συγκάλυψη και την ατιμωρησία των νεοναζί της Χρυσής Αυγής, περάσαμε, όπως αποκαλύπτεται, σε μια συνδιαλλαγή τους ή και συνωμοσία τους με πρωτοκλασάτα στελέχη της κυβέρνησης όπως

ο γραμματέας του υπουργικού συμβουλίου και δεξί χέρι του Σαμαρά, ο ακροδεξιός/αντικομμουνιστής Μπαλτάκος! Αυτός είναι ο επίσημος, μνημονιακός, «δημοκρατικός» φασισμός, που όχι μόνο δεν πολεμάει τους Χρυσανγίτες, αλλά όπως φαίνεται συνδιαλέγεται και συνομιλεί μαζί τους, υιοθετώντας ταυτόχρονα ένα μεγάλο μέρος της πολιτικής τους ατζέντας, και γι' αυτό είναι εξίσου ή και πιο επικίνδυνος από τον Χρυσανγίτικο.

Ο κίνδυνος για τους εργαζόμενους και την νεολαία είναι τεράστιος αν αφήσουμε αυτό το καθεστώς να συνεχιστεί. Μην έχουμε καμιά αυταπάτη ότι αυτοί οι κουστουμαρισμένοι κανίβαλοι, οι καπιταλιστές και το πολιτικό τους επιτελείο, έχουν την παραμικρή ευαισθησία για την «δημοκρατία» ή τους θεσμούς. Είναι αποφασισμένοι να τσακίσουν όλα τα δημοκρατικά μας δικαιώματα και τις ελευθερίες απλά για να σώσουν τις χρεοκοπημένες ελληνικές και ευρωπαϊκές τράπεζες. Χρειάζεται λυσσασμένη μάχη, υπεράσπιση με κάθε τρόπο και κυρίως στο δρόμο αυτών των δικαιωμάτων μας.

Βαθαίνει η κρίση παγκόσμια—Αυξάνεται η επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού

Οι εξελίξεις στην Ουκρανία δείχνουν την διαμόρφωση μιας επικίνδυνης κατάστασης για τους λαούς της Ευρώπης και όχι μόνο. Η ωμή επέμβαση των ιμπεριαλιστών της ΕΕ και των ΗΠΑ στην Ουκρανία, έδειξε για ακόμη μια φορά το πραγματικό τους πρόσωπο. Δημιούργησαν και εξόπλισαν τις φασιστικές συμμορίες, κατήθυναν το πραξικόπημα ενάντια στην προηγούμενη κυβέρνηση επιβάλλοντας τώρα την κυβέρνηση ανδρείκελων των νεοναζί. Δεν διστάζουν να διαμελίσουν ακόμη μια χώρα για να υπερασπίσουν τα συμφέροντά τους. Ταυτόχρονα κατευθύνουν ακόμη ένα πραξικόπημα στην Βενεζουέλα ενάντια στην κυβέρνηση Μαδούρο. Το πραξικόπημα αυτό το παρουσιάζουν σαν μια «γνήσια λαϊκή εξέγερση», ενώ στην πραγματικότητα η συντριπτική πλειοψηφία των λαϊκών μαζών υπερασπίζεται λιγότερο ή περισσότερο ενεργητικά την κυβέρνηση, λόγω της φιλολαϊκής πολιτικής που ασκεί εδώ και σχεδόν 20 χρόνια. Οι ιμπεριαλιστές προσπαθούν με αυτόν τον τρόπο να χτυπήσουν κι αυτό που συμβόλιζε η χώρα της Λατινικής Αμερικής όλα αυτά τα χρόνια, δηλαδή την άνοδο των αγώνων και των αντιστάσεων σε παγκόσμια κλίμακα. Παράλληλα σε αυτά εγκαθίδρυσαν μία στυγνή δικτατορία στην Αίγυπτο για να καταπνίξουν την εξέγερση και να δώσουν ένα ξεκάθαρο μήνυμα στις μάζες της Αράβικης Άνοιξης καθώς και να δημιουργήσουν έναν άξονα υπεράσπισης των δικών τους συμφερόντων στην Μέση Ανατολή που θα αποτελείται από το Ισραήλ, την Αίγυπτο και την Τουρκία (αν καταφέρουν να ρίξουν τον Ερντογάν και να ανέβουν στην εξουσία οι κεμαλικοί).

Ο κίνδυνος, λοιπόν, για τους εργαζόμενους και την νεολαία στην Ευρώπη, στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο είναι πολύ μεγάλος. ΗΠΑ και ΕΕ δεν θα διστάσουν, αν αυτό απαιτεί η εξασφάλιση των κερδών και της κυριαρχίας τους, να περάσουν από τις αποικιοκρατικές επεμβάσεις στην Αφρική και τους περιφερειακούς πολέμους σε μια ανοιχτή σύγκρουση με τους ανταγωνιστές τους (Κίνα, Ρωσία κ.λπ.), ξανασέρνοντας την ανθρωπότητα ακόμα και στη φρίκη ενός νέου παγκοσμίου πολέμου, χρησιμοποιώντας μας σαν «κρέας για τα κανόνια». Δεν θα διστάσουν, όπως φάνηκε και στην Ουκρανία, να χρησιμοποιήσουν και να βαφτίσουν «δημοκράτες» τους φασίστες.

Διδάκτρα και Διαγραφές στα Πανεπιστήμια

Βασικό κομμάτι της επίθεσης στα δικαιώματα εργαζομένων και νεολαίας, προκειμένου να επιβιώσει ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός, είναι η επίθεση στην εκπαίδευση. Ιδιαίτερα η τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι γι' αυτούς ένα περιττό έξοδο την στιγμή που η ανεργία στους νέους ξεπερνά 60%. Η χουντική συγκυβέρνηση μαζί με την τρόικα προχωρούν το σχέδιό τους για την διάλυση της εκπαίδευσης. Μετά το σχέδιο «Αθηνά» το οποίο κατήργησε/συγχώνευσε 129 τμήματα, ακολούθησαν τον Σεπτέμβριο οι απολύσεις διοικητικών υπαλλήλων που έχουν ήδη δημιουργήσει πρόβλημα στην λειτουργία των πανεπιστημίων (πρόκειται για τον πρώτο γύρο απολύσεων), ενώ πρόσφατα ο υπουργός παιδείας Αρβανιτόπουλος ανακοίνωσε ότι τον Ιούνιο διαγράφονται 180.000 φοιτητές που εισήχθησαν πριν το 2006. Άμεσα απάντησε ο ΟΟΣΑ (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας και Ανάπτυξης) προτείνοντας ένα «ισοδύναμο» μέτρο: την επιβολή ποινής, με την μορφή διδάκτρων, σε όσους φοιτητές καθυστερούν να τελειώσουν τις σπουδές τους. Άλλωστε ο ΟΟΣΑ είχε συμπεριλάβει τα δίδακτρα εδώ και αρκετό καιρό στην περίφημη «εργαλειοθήκη» του, ένα μέρος της οποίας έχει ήδη ψηφιστεί με το Πολυνομοσχέδιο.

Αυτό αποτελεί για την κυβέρνηση και την ΕΕ την κορυφαία «μεταρρύθμιση»(!) για τα ελληνικά Πανεπι-

στήμια. Είναι δεδομένο ότι τα δίδακτρα—αν καταφέρουν να τα επιβάλλουν—θα γενικευτούν πολύ γρήγορα για όλους τους φοιτητές ανεξαρτήτως έτους. Για να απαλλαγεί το κράτος από το κόστος λειτουργίας της εκπαίδευσης, η οποία θα μετατραπεί σε ένα fast-track διδασκαλείο όπου ο φοιτητής πελάτης θα αγοράζει μαθήματα και προγράμματα σπουδών ανάλογα με το τι αντέχει το πορτοφόλι του. Παράλληλα (όπως έχει ήδη ξεκινήσει, με τελευταίο παράδειγμα τη λέσχη του ΑΠΘ) υπηρεσίες, κτίρια και σχολές ολόκληρες θα ξεπουλιούνται «κοψοχρονιά» σε αετονύχηδες ιδιώτες ή θα κλείνουν ελλείψει χρηματοδότησης. Για να «επενδύσουν» βέβαια αυτοί στα Πανεπιστήμια πρέπει η κυβέρνηση να ξεμπερδεύει οριστικά με το άσυλο (τυπικά έχει καταργηθεί με τον νόμο Διαμαντοπούλου) και το φοιτητικό κίνημα. Γι' αυτό λυσσάνε οι Πρετεντέρηδες στα κανάλια, γι' αυτό χρησιμοποιούν το πρόσχημα της πάταξης του παραεμπορίου (δηλαδή των φτωχών μεταναστών μικροπωλητών), γι' αυτό τα ΜΑΤ μπαίνουν στα Πανεπιστήμια για ψύλλου πήδημα.

Πέρα όμως από τα μέτρα και τους νόμους που θα εφαρμοστούν, οι σχολές έχουν ήδη αρχίσει να έρχονται αντιμέτωπες με τις οδυνηρές συνέπειες της κρίσης. Απλήρωτοι εργαζόμενοι, απλήρωτοι λογαριασμοί ύψους εκατομμυρίων, κάθετη μείωση της χρηματοδότησης, συνθέτουν ένα σκηνικό όπου σχολές τυπικά ανοιχτές απλά δεν θα λειτουργούν. Αυτό που έχουμε μπροστά μας είναι ο ξαφνικός θάνατός της εκπαίδευσης και η βίαιη προσαρμογή της στην πραγματικότητα του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΝΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΣΣΠ

Οι φοιτητές σήμερα δεχόμαστε ολομέτωπη επίθεση. Καταργείται το παρόν μας σαν φοιτητές, το μέλλον μας σαν εργαζόμενοι, αλλά και η αξιοπρέπειά μας, το δικαίωμα να ζούμε σαν άνθρωποι. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να αξιοποιήσει όλες τις καλές παραδόσεις που έχει, αλλά και άμεσα να βελτιώσει τα προβλήματά του, γιατί αυτή τη φορά απέναντί μας δεν έχουμε απλώς ένα σχέδιο ή έναν νόμο αλλά τα μνημόνια, την κυβέρνηση, την τρόικα και το «κράτος έκτακτης ανάγκης». Οι αγώνες των τελευταίων χρόνων, οι τεράστιες γενικές απεργίες, το κίνημα των πλατειών, μας έχουν δώσει πολύτιμες εμπειρίες που πρέπει να αξιοποιήσουμε. Ο καταποντισμός των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων, η πολιτική κρίση που κάθε μέρα μεγαλώνει αλλά και οι λαοί της γύρω περιοχής (Ισπανία, Βοσνία) που έχουν μπει σε δυναμικούς αγώνες ενάντια στις κυβερνήσεις τους συνθέτουν ένα τοπίο ευνοϊκό για την ανάπτυξη του κινήματος.

Α) Κατ' αρχήν χρειάζεται μια λυσσασμένη υπεράσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Για να μην διαγραφεί ούτε ένας φοιτητής, για να μην πληρώσουμε ούτε ένα ευρώ για δίδακτρα. Για να μην απολυθεί κανένας εργαζόμενος από οποιαδήποτε υπηρεσία του Πανεπιστημίου και να μην κλείσει καμιά σχολή. Αλλά ακόμη και για τα φαινομενικά πιο απλά και αυτονόητα δικαιώματα όπως το βιβλίο, ή ένα πιάτο φαί στη λέσχη, χρειάζεται μια μικρή «επανάσταση» για να διατηρηθούν. Δεν πρέπει να συνηθίσουμε σ' αυτήν την επίθεση που —έστω κι αν σε κάποιες περιόδους περνά «απαρατήρητη»— σκάβει καθημερινά τον λάκκο της εκπαίδευσης. Γι' αυτό χρειάζεται και μια τομή στην πρακτική μας. Σίγουρα χρειάζεται ένα ξαναζωντάνεμα των φοιτητικών συλλόγων, που πρέπει να γίνουν αποτελεσματικά εργαλεία μάχης στα χέρια των φοιτητών. Με συχνές και ουσιαστικές συνελεύσεις, δυναμικές μορφές πάλης (καταλήψεις, αποκλεισμούς δρόμων, δημοσίων κτιρίων, οργάνωση της αυτοάμυνάς μας απέναντι στις συμμορίες των ΜΑΤ) και κυρίως έναν πραγματικό συντονισμό και ενοποίηση του φοιτητικού κινήματος, με τοπικά αλλά και πανελλαδικά συντονιστικά.

Ακόμα όμως και σε περιόδους που αυτό δεν είναι εφικτό, δεν σημαίνει ότι σταματάει ο αγώνας. Είναι απαραίτητη η δημιουργία επιτροπών/πρωτοβουλιών αγώνα για κάθε επιμέρους ζήτημα, που θα συμμετέχει όποιος θέλει να αγωνιστεί. Ιδιαίτερα σε ότι έχει να κάνει με τους εργατικούς αγώνες που ξεσπούν στο Πανεπιστήμιο (διοικητικοί, καθαριστές κ.λπ.) είναι απαραίτητη η δημιουργία κοινών επιτροπών φοιτητών-εργαζομένων. Δεν μπορεί το φοιτητικό κίνημα να αποκτήσει πραγματικούς συμμάχους ή να υπερασπιστεί τα εργασιακά δικαιώματα των φοιτητών, αν δεν σταθεί αλληλέγγυο στους εργαζόμενους που αγωνίζονται μέσα στο πανεπιστήμιο.

Β) Αυτά όμως από μόνα τους δεν αρκούν.

Στην πραγματικότητα, ο μόνος τρόπος για να σώσουμε την εκπαίδευση, τα δημοκρατικά/εργασιακά/πολιτικά μας δικαιώματα, το ίδιο το μέλλον μας, είναι να απαλλαγούμε από το βάρβαρο καπιταλιστικό σύστημα, του οποίου η κρίση απειλεί να μας εξαφανίσει. Το μεγαλύτερο καθήκον που έχουμε μπροστά μας σαν φοιτητές και σαν νεολαία είναι να οργανώσουμε αυτήν την σύγκρουση. Να παλέψουμε για ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εργαζομένων και της νεολαίας:

— **Για να να καταργηθούν όλα τα μνημόνια και οι δανειακές συμβάσεις**, για να διαλυθεί αυτή η καλοστημένη κρεατομηχανή που αλέθει τα δικαιώματά μας.

— **Για Διαγραφή του Χρέους**. Γιατί δεν το δημιουργήσαμε εμείς, δεν μπορούμε και δεν θέλουμε να το πληρώσουμε. Γιατί κάθε Ευρώ που πηγαίνει στην αποπληρωμή του χρέους κόβεται από υγεία, παιδεία, μισθούς και συντάξεις.

— **Για έξοδο από τη φυλακή της ΕΕ και του Ευρώ**. Γιατί δεν γίνεται να απαλλαγούμε από τα Μνημόνια χωρίς να συγκρουστούμε με αυτούς τους ιμπεριαλιστικούς μηχανισμούς, οι οποίοι είναι σήμερα οι «μαέστροι» της παγκόσμιας αντεπαναστάσης, ο Νο1 κίνδυνος για τους λαούς, όπως δείχνει και το πραξικόπημα στην Ουκρανία. Όχι για να απομονωθούμε και να ζήσουμε μόνοι μας, αλλά για να ανοίξουμε τον δρόμο για την πραγματική φιλία, αλληλεγγύη και συνεργασία των λαών. Για μια Ευρώπη των Εργαζομένων, δημοκρατική, ριζοσπαστική, Σοσιαλιστική.

— **Για την εθνικοποίηση όλων των μεγάλων επιχειρήσεων στους τομείς-κλειδιά της οικονομίας, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο**. Γιατί δεν μπορούμε να αφήνουμε να καταστρέφεται το παραγωγικό δυναμικό της χώρας επειδή μια χούφτα καπιταλιστές δεν «βγάζουν κέρδη». Γιατί αν δεν πάρουμε στα χέρια μας, σαν κοινωνία, τα εργαλεία της δουλειάς μας, δηλαδή τις μεγάλες επιχειρήσεις, είναι αδύνατον να παράγουμε αυτά που θέλουμε για να ζήσουμε.

— **Για μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων**, την μόνη ικανή δύναμη να εφαρμόσει αυτά τα μέτρα. Που δεν θα στηρίζεται στο αστικό κράτος, στους θεσμούς και στο κοινοβούλιο, αλλά σε όργανα και δομές αυτοοργάνωσης (συνελεύσεις/συμβούλια/επιτροπές) των εργαζομένων και της νεολαίας.

Γ) Για να γίνουν αυτά πραγματικότητα, χρειάζεται και μια τομή στην πολιτική του φοιτητικού κινήματος, μια ανασύνθεση προς όφελος των επαναστατικών δυνάμεων.

• Να ξεμπερδεύουμε μια και για πάντα με τις παρατάξεις των αστικών/μνημονιακών κομμάτων στα πανεπιστήμια. ΔΑΠ και ΠΑΣΠ φέρουν μεγάλη ευθύνη για την κατάσταση του ελληνικού Πανεπιστημίου και για τις επιθέσεις των κυβερνήσεων μέχρι τώρα. Κάθε ψήφος σε αυτούς σημαίνει παρότρυνση στην κυβέρνηση να διαλύσει ακόμα περισσότερο τα δικαιώματά μας.

• Η λύση δεν μπορεί να έρθει με λόγια στη Βουλή, όπως υπόσχεται ο ΣΥΡΙΖΑ και η παράταξή του η ΑΡΕΝ. Και πολύ περισσότερο μάλιστα χωρίς σύγκρουση με την ΕΕ και με συνεχείς όρκους πίστης στο ευρώ. Καμιά συνεννόηση δεν μπορεί να υπάρξει με τους καπιταλιστές και τους μηχανισμούς τους. Στον πόλεμο που μας έχουν κηρύξει πρέπει να απαντήσουμε με πόλεμο.

• Δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από την ΠΚΣ/ΚΝΕ, η οποία όσο περισσότερο τσιρίζει με μια επαναστατική φρασεολογία τόσο περισσότερο διασπά τους αγώνες, βρίζει, συκοφαντεί και βάζει εμπόδια σε όποιον αγώνα δεν ελέγχει ασφυκτικά, ενώ την ίδια στιγμή με τη δράση της δίνει σε κάθε ευκαιρία εξετάσεις νομιμοφροσύνης στο σύστημα.

• Τέλος πρέπει να ξεπεράσουμε και πολιτικές δυνάμεις όπως τα ΕΑΑΚ, που αν και παίζουν ρόλο στο κίνημα έχουν μεγάλη ευθύνη για τη σημερινή του κατάσταση. Για την περιχαράκωσή του στα πανεπιστήμια και τον φοιτητοκεντρισμό που έχουν καλλιεργήσει, γιατί δεν προετοίμασαν τους φοιτητές για το μέγεθος της κρίσης, αλλά και γιατί ακόμα και σήμερα δεν φαίνονται έτοιμα να κάνουν μια τομή στην πολιτική τους, δεν μπορούν να αναλάβουν το καθήκον της ανασυγκρότησης του φοιτητικού κινήματος απέναντι στα νέα καθήκοντα και τις προκλήσεις που συναντάει, όπως έχει φανεί και σε μια σειρά από σημαντικές μάχες (ν. Διαμαντοπούλου, «σχέδιο Αθηνά», απεργία διοικητικών υπαλλήλων, κ.α.)

• Χρειάζεται να ενισχύσουμε, να στηρίξουμε και να οικοδομήσουμε μια επαναστατική δύναμη μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Μια δύναμη που αφενός θα υπερασπίζεται με λύσσα τα δικαιώματα των φοιτητών, ακόμη και του πιο απλού, και αφετέρου θα προωθεί ένα σχέδιο αγώνων, θα συνδέει αυτούς τους αγώνες στην πράξη και όχι στα λόγια με την Σοσιαλιστική Προοπτική, τη μόνη διέξοδο που έχουμε από τον εφιάλτη των Μνημονίων, της κρίσης και του καπιταλισμού.

Για αυτό το σκοπό παλεύει η ΣΣΠ. Καλούμε κάθε φοιτητή που θέλει να αγωνιστεί μαζί μας να δώσουμε μαζί τη μάχη των φοιτητικών εκλογών αλλά και τις μεγάλες μάχες που έχουμε μπροστά μας.

Στηρίξτε-Ψηφίστε

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

